

Ο ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

ΥΧΤΑ άπαισία!... Βαρεία σύνεφα κυλούσαν στον ούρανό, κι' ο παγομένος θορηχής μούγκρης ανάμεσα στα δέντρα

Η σκηνές του στρατηγείου του στρατηγού Μάρκα ήταν σκοτεινές, κι' όλοι κοιμόντουσαν ταλαιπωρημένοι άπ' τά δεινά του έμφυλου πολέμου.

— Άλτ!... Τίς εί... φωνάζε ξαφνικά ο σκοπός, κι' ο άρχιφύλαξ ύπολογάς Μάκενζι πετάχθηκε άπ' τη σκηνή του μ' ένα φανάρι στο χέρι.

Πλησίασε βιαστικά έναν νεαρό καθάλλαρη, που στεκόταν πλάγι του σκοπού, και κυττάζοντάς τον στο φάς του φαναριού, ξεφώνισε:

— Ω, διάθολε... Αútός είναι... γυναικία!... Τί θέλεις κορίτσι μου σ' αυτές τις έρημιές;

— Αξιωματικέ μου, άποκρίθηκε μιά λεπτή φωνίτσα, είμαι ή "Έλαι Τζάκσον... άδελφή του δεκανέα Τζάκσον... Φέρνω στο στρατηγό τις άποδείξεις της άθωότητός του κι' έτσι έλπίζω να του χαρισθί ή ποινή!...

— Τίνος Τζάκσον;... Του προδότη που καταδικάσθηκε τίς προάλλες άπ' το στρατοδικείο σέ θάνατο; ρώτησε μ' κάποια άηδία τώρα ο ύπολογαγός.

— Ένας λυμικός τάραξε τά στήθη της νέας, κι' έσφιξε μ'έ τό χέρι της την πονεμένη καρδιά της.

— Ω, δέν είνε προδότης... είπε ίκετευτικά "Έχω έδώ τίς άποδείξεις... Άλλωστε και χωρίς αυτές, έγώ είμαι θέβαιη γιά τόν τιμίο χαρακτήρα και την άθωότητα του άδελφού μου... Έγώ τόν έκρωσα τόσες ημέρες σέ θάνατο καταφύγιο, μόλις δραπέτευσε άπ' τη φυλακή, και του είπα να περιμένη όο ν' άποδειχθί ή άθωότητά του... Λέτε να τόν γλυτώσω τώρα άπ' τόν άτιμωτικό τουφεκισμό;...

— Δεσποίνε, αυτό εξαρτάται άπ' τόν στρατηγό μας!... Είπε ο τραχύς στρατιωτικός. "Αν πεισθί άπ' τίς άποδείξεις που τού φέρνετε, γιά την άθωότητά του άδελφού σας, δέν έχει παρτά να διατάξη την άκύρωση της άποφάσεως του στρατοδικείου... Αútή τη στιγμή λείπει σέ άνιχνευσι τών θέσεων του έχθρου και κατά τά ζημερώματα θά γυρίση... Άν θέλετε, μητίε στη σκηνή της φρουράς και περιέμενε την άφιξί του!...

Βοήθησε κατόπι μ' άδρότητα τη νεαρή κοπέλλα να κατεβή άπ' τό άλόγο της και την παρέδωσε σ' έναν φρουρό. Έντωμεταξύ όμως, δέν έπαυε να μουρμουρίζη μ' θαυμασμό:

— Χίλιοι διαθόλοι να πάρουν τό κουράγιο της!... Άκούς έκεί να μ' ποθάται όλομνάχη, μιά τέτοια όρα... Και σέ τί δάσος... Μ'έ τέτοιο σκυλόκαιρο και μ'έ τέτοια σκοτάδια! Χαρά στην καρδιά της!...

Σέ μισή όρα έγινε ή άλλαγή της φρουράς. Κατάκοπος ο ύπολογαγός, μάζεψε τούς ταλαιπωρημένους άνδρες του κι' έτοιμαζόταν ν' άποτραπήγη γιά τό αντίκρηνο του. Φοβερές θλασσημιές όμως θηγάναν άπ' τό στόμα του, σά άκουσε τόν άντικαταστάτη του να του λέει:

— Μην πάς γιά ύπνο, συνάδελφε... Διαταγή του ταγματάρχη μας να πάς άμέσως στο άγρόκτημα Λογκφιάρ... Έκεί σέ περιμένει ο λοχαγός Ουίλκινς. Ήσάστησε παγανιά γιά κάποιο άπιαστο άγρίμι, άπόψε... Έδραπέτευσε ό σέ θάνατο καταδικασμένος δεκανέας Τζάκσον.

— Άχ, άτιμε πόλεμο! ούρλιαξε καταγανακτισμένος ο ύπολογαγός, και παίρνοντας μαζί του τούς 15 στρατιώτες του ξεκίνησε γιά τό Λογκφιάρ, σκεπτόμενος μ'έ θλίψη του την άδελφή του δραπέτου που περιέμενε μέσα στη σκηνή.

Ήταν μεσάνυχτα πεία, όταν έφθασαν έκεί. Δυό-τρία σπιτάκια άποτελούσαν τό άγρόκτημα αυτό, και δάσος πυκνό από αϊονόθιες βελανιδιές τό τριγύριζε παντού.

Βλέποντας φός σ' ένα άπό τά σπιτάκια ο ύπολογαγός, τράθηξε ίσα προς τά κεί. Καθώς όμως έμπαινε μέσα σέ μιά ίσογεια αϊθου-

σα, σάθηκε άπότομα κατάπληκτος και χαϊρέτησε μ'έ σεβασμό: Είχε άντικρύσει τόν λοχαγό Ουίλκιν, δυό άλλους στρατιώτες, κι' έναν δυνατόκομο νέο εκφραστικής καλλονής, δεμένον σφιχτά μ'έ σχοινιά, άδύρστονο και κουρελιάρη. Ήταν ο Τζάκσον!

— Δέν πρόλαβε δλόκληρο τό παληγούρι, ύπολογαγέ!... είπε εθόμα ο Ουίλκινς τόν Μάκενζι. "Έγώ τόν τσάκωσα τόν φίλο, ύστερα από τριών ημερών καρτέρι... Ή σειρά σου όμως να τόν τευφεκίσω μ'έ τό άπόσταμά σου, κι' έτσι φαντάζομαι να μη μέινεις δυσραστημένος!...

Όλοι φρούζαν άπ' την πένθημη εθόμια που είχαν τά λόγια —σέ μιά τέτοια στιγμή—του γεροστρατιωτικού έκείνου. Κάτι πήγε να ψιθυρίση ο ύπολογαγός, μα τόν πρόλαβε ο νέος, ό όποιος είπε:

— Έλεος, κύριο! Μή φωνάζετε δυνατά κι' άκούσουν τά άδελφάκια μου... Είμαι ο μόνος προστάτης των, τά πονώ περισσότερο κι' άπ' την ψυχή μου και τά λαχάρησα τόσες ημέρες μακριά τους... Άψηφάνας τόν άδικο κίνδυνο, ήρθα να τά φιλήσω γιά τελευταία φορά, άπόψε... Γ' αυτό μ'έ τσακώσατε, λοχαγέ μου... Ό,τι έχετε λοιπόν να κάνετε, άς τελειώνει τό γρηγορώτερο!...

Μιά άστραπή φώτισε ξαφνικά τό θολωμένο μυαλό του ύπολογαγού:

— Έίσαι ο δεκανέας Τζάκσον; μουρμούρισε. Ή άδελφή σου, πριν μιάμιση όρα ήθε σέ στρατόπεδο, γυρεύοντάς τό στρατηγού... Έχει, λέει, έπάνω της τίς άποδείξεις της άθωότητός σου!...

Ό νέος χλώμιασε σάν νεκρός, μόλις άκουσε αυτά τά λόγια. Ό κίνδυνος της άδελφής του μιά τέτοια όρα και σέ τέτοια επίκινδυνα άπ' τόν πόλεμο και άπ' τά άγρίμια του δάσους μέρη, ήταν κρισιμώτατος. Κάτι έκανε να πή, συγκινημένος άνέκφραστα από μιά τέτοια σπορχή κι' αούθυσία, μα ο λοχαγός Ουίλκινς τόν διέκοψε σαρκαστικά:

— Αútά να λείπουν, γιάτί είνε παιχνίδια... Σου χρειάζεται καρός, φαίνεται, γιά να τό σκάσης και γιά δεύτερη φορά... Ύπολογαγέ, μη γάνης καιρό... Άρπαξέ τον!...

— Ο Μάκενζι ταραχθηκε σύγκορμος.

— Μα, λοχαγέ μου, άν είναι άδός;... ψιθύρισε. Ή άδελφή του λέει...

— Ύπολογαγέ, κάνε ό,τι διατάσω!... διέκοψε άπότομα ο Ουίλκινς. "Έχω κατηγορηματική διαταγή του στρατηγού... Ό προδότης να τουφεκισθί χωρίς άναβολή κι' έπί τόπου... Πάρε την κι' εκτέλεσε την... Είνε ύποπτος άποδράσεως κι' ή αίσθηματικότητες που μ'ές άράδιασε άπόψε είνε σάσχη γιά τά μάτια μας... Πηγαίνετε και σ' ός φτάνω σέ λίγο.

Ο Μάκενζι άπορσε σάν νεκρός, πήρε άπ' τό μπράτσο τόν άμοιρο μελλοθάναν και θηγίηκαν έξω. Προχώρησαν αρκετά, ός τό βάθος του μεγάλου κήπου, και τόν στήριξε όρθιο κοντά στόν ζύλινο φράκτη

Άραιές χονδρές στάλες βροχής άρχισαν να πέφτουν άπ' τόν μαύρο ούρανό, κι' έκτός άπ' τό θρόισιμά τους στα φύλλα, μιά πένθημη σιγαλιά άπλώνονταν στο σκοτάδι της νύχτας. Ο Μάκενζι έκοψε ένα σπερματόστο στα δύο, άναψε τά κομμάτια και τάσθησε δεξιά κι' άριστερά του καταδίκου, γιά ν'ά τόν σημάδεψουν εβκόλα οι στρατιώτες.

Έπειτα κάτι μουρμούρισε βιαστικά σούς λαχανισμένους στρατιώτες. Έπανελάθε σιγαλά τά έδια και στόν Τζάκσον—ό όποιος τόν κυττάζε τώρα μ'έ άνέκφραστη άπορία, μα και λαχάρτα—και θλέποντας άπό μακριά τό λοχαγό νύρεται, ούρλιαξε βιαστικά.

— Επ' σκοπόν... Πύρ!... Μιά όμοφροντία άκούστηκε κι' ο Τζάκσον, θάγόντας μιά γοερή κραυγή κυλιίστηκε στο υγρό χορτάρι. Παρευθός όμως, ποδοβολητο άλόγου και φωνές σπαρρακτικές άντήχησαν στην άκρη τρώ δάσους:

Ήταν ή άδελφή του Τζάκσον.

Έφτασε μπρός στο ξαπλωμένο πτώμα και ξεπέζεψε άπ' τό καταδρωμένο άλόγο της. Κεραυνωμένη άπ' τό πένημο θέαμα, κύτταζε τό αγαπημένο

ΠΡΟ ἀρχαίων
ἐτών, ἤρθε
στὴν Ἀθήνα,
σὺ σ τ η μ ἑνος
στό γνωστό λό-
γιο καὶ δημο-
σιογράφου κ. Γ.
Κορομηλά, ἔ-
νας Ἰταλὸς δι-
μο σ ι ο γ ρ ᾶ
φος, ἀναρχικός,
γιὰ νὰ τὸν ξε-
ναγήσῃ καὶ τὸν
α τ α τ ο π ί σ η
στὰ πράγματα
τῆς Ἑλλάδος.
Ἀφοῦ ὁ κ. Κο-
ρομηλάς τὸν
συνώδευσεν ἐδῶ
κ' ἔκει καὶ τοῦ ἔδωκε ὅσες πληροφορίες ζήτησε, ρώτησε τὸν Ἰταλὸ :

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Δὲν λές
καλύτερα, τὸ
ἀπάντησε ὁ
κ. Καμπούρο-
γλου, ὅτι κᾶ-
θεσά στὴν ὁ-
δὸ ... Προα-
στειοτάτου!

Ἄκουσε ὁ κ. Κορομηλάς ξαναγῶς ἐνὸς Ἰταλοῦ...ἀναρχικοῦ! Μιὰ καλὴ συμβουλή. Ὁ Ἰταλὸς παίρνει τὴς ἐκλίσεις του καὶ φύγει. Ὁ κ. Καμπούρογλου...ἀλλοπληστής! Πῶς ἔφτασε σὸ σπίτι τοῦ κ. Σιγούρου. Στὰ Τεურκεούβια. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας στὴν Ἀθήνα. Ἡ συναυλία τῆς Μανδολινάτας σὲ τὸ παλάτι. Ὁ κ. Σταμ. Σταμ. ἐγκαθέρριπτε μέσῃ ἑνα...φράξο. Τὸ σπίτι τοῦ βασιλιᾶ. Ἐνα ἀστείο πού εὐχαριστεῖ τὸν Γεώργιο, κτλ.

—Καὶ ποὺ εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἀφιξέως σου στὴν Ἑλλάδα ;
—Νὰ κάνω προπαγάνδα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὑπὲρ τῆς ἀναρχίας.
—Υπερ τῆς ἀναρχίας εἶπατε ; ξαναρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ κ. Κορομηλάς.
—Μάλιστα, ὑπὲρ τῆς ἀναρχίας.
—Τότε, τὸν συμβούλευε ὁ κ. Κορομηλάς, γυρίστε πίσω στὴν Ἰταλία.
—Καὶ γιατί ;
—Γιατὶ δὲν θὰ κάμειτε τίποτε ἐδῶ πέρα. Στὴν Ἑλλάδα, φίλε μου, ἀπὸ τὸν βασιλέα Γεώργιο ὡς τὸν τελευταῖο πολίτη, ὅλοι εἴμεθα...ἀναρχικοί !..

Ὁ Ἰταλὸς χαμογέλασε καὶ δὲν εἶπε λέξι.
Σὲ λίγες ἡμέρες ὅμως ξαναπήγε πάλιν στὸν κ. Κορομηλά.
—Ἐίπες ὀνειρο, τὸν εἶπε. Τίποτε δὲν ἔκανα καὶ φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία. Καὶ ἔφυγε πράγματι.

Γεωργίου, ἐπακολούθησε συναυλία ἀπὸ τὴν τότε χορωδία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας, τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ σοσιατιστοῦ, τὸν ποῖον δηρῆναι καὶ διευθύνει ὁ κ. Λάμπρας.

Τότε ἡ Μανδολινάτα διετέλει ἰσὺ τὴν ὑψηλὴν ἐπιτοτεῖαν τοῦ κ. Ἀλεξ. Φιλαδελφεῶς.

Ἡ συναυλία ἐδόθη σὶ ἀνάκτορα, ἐνώπιον τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ὑψηλὸν τῆς ξένου.

Τότε μέλος τῆς Μανδολινάτας, λαμβάνων τὰ πρῶτα τὸν μαθηματα στὴν κιάρα, ἦταν καὶ ὁ κ. Σταμ.Σταμ., ὁ ὁποῖος ζήτησε ὡς χρέον νὰ λάβῃ κ' αὐτὸς μέρος στὴ συναυλία, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ παρακολληθῆται ἀπὸ κοντὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ νὰ γράψῃ στὴν Ἐκκλήσια τὴς ἐπιπτώσεως του.

Ὁ κ. Λάμπρας καταπλήρῃ πρὸ τῆς θρασεῖας ἀξιώσεως τοῦ μικροῦ τότε μαθητοῦ, ἀλλὰ ὁ ἐπιτελάρχης τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας κ. Μήτσος, λοχαγὸς σήμερον στὴν ἰατρικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἐνθουσιάζηκε μὲ τὴν ἰδέαν αὐτῆ τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., καὶ κατᾶρθεσε νὰ τὸν πάρονιν μαζὺ τους σὲ τὸ παλάτι.

Μιά ἡμέρα ὁ ποιητὴς κ. Μαρῖνος Σιγούρος ἐκάλεσε σὲ γέμιμα τὸν κ. Λημ. Καμπούρογλου, σὸ σπίτι του.

—Πῶς κάθεσαι ; τὸν ρώτησε ὁ Καμπούρογλου.

—Στὴν ὁδὸ Προαστείου, ἀριθμὸς τόσο, τὸν εἶπε ὁ κ. Σιγούρος.

Τραβᾶει, λοιπόν, τὸ μεσημέρι ὁ κ. Καμπούρογλου στὴν ὁδὸ Προαστείου, γιὰ νὰ βῆ τὸ σπίτι τοῦ κ. Σιγούρου.

Καὶ τραβᾶει, καὶ τραβᾶει, καὶ τραβᾶει, καὶ δὲν ἔφτανε ποτέ. Τὸ σπίτι τοῦ κ. Σιγούρου ἦταν σὸ τέμα τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ἡ ὁπία, ὡς γνωστόν, εἶνε μακροτάτη ὁδὸς, φθάνουσα ὡς τὰ Τουρκοβούνια.

Τέλος πάντων, μετὰ ξεθεωτικῆς ὀδοπορίας, ἔφτασε ὁ κ. Καμπούρογλου στὸν ἀριθμὸ πού ζητοῦσε.

—Τί ἔγινες ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Σιγούρος, πού τὸν περιμενε ὡρα ἀρχετή.

—Βῆ ἀδελφέ, πού εἶπες ὅτι κάθεσαι ; τὸν ἀντηρώτησε, λαχανιασμένος, ὁ κ. Καμπούρογλου.

—Στὴν ὁδὸ Προαστείου, δὲν σοῦ εἶπα ;

Ντιμῆνος, λοιπόν, μὲ ἑνα φράξο, ὁ κ. Σταμ. Σταμ., σὸ ὅποιο μορφοῦσε νὰ...χορῆσῃ κ' ἑνας ἀκόμα ἀνθρώπος, καὶ κρατῶντας καὶ μιὰ κιάρα, μπῆκε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἔλαβε τὴ θέα του, μὲ τοὺς ἄλλους τῆς Μανδολινάτας.

Μετὰ τὸ γέμιμα ἐδόθη — ὅπως εἶπαμε — ἡ συναυλία, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία ἦταν καταπληκτικὴ.

Τόσον μάλιστα καταπληκτικὴ, πού ἐνθουσιάζηκε καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας καὶ ἐξεδήλωσε τὸν ἐνθουσιασμό του καὶ στὸν δικὸν μας βασιλέα, τὸν Γεώργιο.

Γεμάτος κέρη ὁ Γεώργιος, μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας, πλησίασε τοὺς ἑταίρους τῆς Μανδολινάτας καὶ τοὺς συνεχῶς.

—Μπαρό, μπαρό !.. Ὁραία !.. Εἶγε !.. Ἡ ἐπιτυχία σας ἦταν μεγάλη. Ὁ Ὑψηλὸς ἀδελφός μου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, ἔχει τῆς Ἰταλίας ἀκόμη. Εἶγε !.. Εἶγε !.. Μπαρό !.. Νὰ ρηθῆτε καὶ πάλιν σὸ σπίτι μου νὰ παίξετε... (Ἐνωουσε, βέβαια, τὸ παλάτι).

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ κ. Μήτσος, ἐνὰ ρηθῆτε καὶ σὸ σπίτι μου νὰ παίξετε, γύρισε καὶ εἶπε στὸν κ. Σταμ. Σταμ., πού στεκόταν φοροτῶν μένος τὸ...φράξο καὶ τὴν κιάρα, δίπλα του :

—Δὲν τὸν ρωτᾶς πού κάθεται ;

—Πῶς δὲν τὸ σπίτι του ; ρώτησε τότε ἀστεϊεὺς ὁ κ. Σταμ. Σταμ. τὸν κ. Λάμπρα, σιγανά.

Ὅσο σιγὰ ὅμως καὶ ἄν τὸν εἶπε αὐτὸ, τὸ ἄκουσε ὁ κ. Φιλαδελφεὺς καὶ ἐπαράχθη, ἐπιτόνισε καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν κ. Μήτσο καὶ τὸν κ. Σταμ. Σταμ. μὲ τὰ πόδια του, γιὰ νὰ πάρονιν.

Ὁ βασιλεὺς ἄκουσε ἐπίσης τὰ λόγια τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., εἶδε τὰ κινήματα τοῦ κ. Φιλαδελφεῶς, εἶχε ὅμως τὰ κέρη του ἐκεῖνη τὴ βραδιά, καὶ εἶπε :

—Ἀψῆ τον. Καλὸ ἦταν αὐτὸ πού εἶπε ! Ἐξῆντο. Μὴν τὸν ἐμποδίζεις...!

Καὶ χαμογέλασε.

(ΣΗΜ. «Μπουκέτους».—Παρακαλεῖται ὁ κ. Μήτσος, ἀν ἐνθουμείται καλύτερα τὸ ἀνεκτόστο αὐτὸ ἢ καὶ ἄλλα τῆς βραδειῆς ἐκεῖνης, νὰ μᾶς τὰ ἀνακοινώσῃ).

Ἐξέρετε πόσα κάρτ - ποστὰλ ζοδευθῆκαν τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1900 στὴν Ἑλλάδα ;

Παραπάνω ἀπὸ 3.000.000 !..

Πόσο μεγάλος ἀριθμὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλήθεια !..

Ἄλλὰ τότε τὰ κάρτ - ποστὰλ ἦσαν στὴν ἀκμὴ τους. Ἐνῶ σήμερον ἀρχίαν νὰ παραωμάζονιν, νὰ μὴ θεωροῦνται πολὺ...σὺκ !..

τῆς πτώμα κ' ἄφηνε ἀπὸ τῆς πέσῃ ἑνα χαρτί ἀπ' τὰ χέρια, ἐνῶ τὰ ἄσπρα φελλὴ τῆς ψιθύριζαν σιγαλά :

—Ἀνώφελι ἢ χάρι, πειά... Ἐφτασα ἀργά !..

Μιά ἄγρια τύφι μαστίγωσε τὴν ταραγμένη ψυχὴ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐσκυβε ἄτονα, συμμαζέψε τὸ χαρτί, καὶ διαβάζοντάς τὸ στὴν τρεμάμενη λάμψι τῶν νεκρῶν, μούγκρισε ὑπόκοφα :

—Εἴν' ἀθῶος... Διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος... Λίγα λεπτά καὶ θὰ σωνόταν... Ἡ βίαση μου τὸν σκότωσε... Κατάρτα !..

Ἡ σφιγμένη γροθιά του χτύπησε μὲ λύσσα κ' ἀπόγνωση τὰ φαρδιά στήθη του. Μὰ ἡ κραυγὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἀντήχησε ἀφαικὰ μέσα στὴν ἄγρια νύχτα, πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν πύ ἀσυκράτητῃ λαχάρτα :

—Ζῆ, λοχαγέ μου !.. Ζῆ, δεσποινίς !.. Δὲν θάσταγε ἡ καρδιά μου νὰ ὀφρανεῖ μιά τόσο ἀγαπημένη καὶ φιλόστοργη οἰκογένεια... Ἐπτα στοὺς πιστοὺς φαντάρους μου νὰ σημαδέψουν ψηλά, πολὺ ψηλά, κ' ἐκείνους μ' ἄκουσαν... Ἐπίσης εἶπα καὶ στὸν Τζάκσον νὰ πέσῃ μὲ προποήσει... Δοξασιμένο τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα !..

Ὅλων τὰ μάτια ἦσαν δακρυμαμένα ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη καὶ μεγαλειώδη σκηνή. Δακρυβρέκτες ἐπίσης κ' ὁ Τζάκσον, σίγουρος γιὰ τὴ χάρι πειά, πιναχθεκὸ ὀρθὸς κ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν μισολιπόθυμην ἀδελφὴν του, ἐνῶ ὁ Οὐλίκιος ἔσφιξε ἐπίσης στὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγαλόψυχου ἀξιωματικοῦ του, μούρμουρίζοντας πνιχτά :

—Σ' εὐχαριστοῦ, ὑπολοχαγέ... Σὲ τιμωροῦ μὲ 10 ἡμέρες φυλάκεια γιὰ παράδοσι καθήκοντος καὶ σοῦ χαρίζω τὴν ἀλιάνια εὐγνωμοσύνη μου, γιὰτὶ μὲ γλύτωσες ἀπ' τὴ φρικτὴ τύφι !..